

brez skrbi me ti poljubiš,
lepa moja Črnogorka!
Ženka moja zdaj ne vidi . . .
Kak lepo ta rdeči fesek
ti sedi na glavi majhni
kakor nežna knežja krona!
In pa kiti tvoji črni,
na katerih koncu vpletla
svilnih si modrih pentelj —
dražestno črez prsi bujne
ti visita kakor kači,
dve debeli, dolgi kači!
Ljubim te . . . in iz ljubezni
bi najraje se obesil —
pa na tehle kitah tvojih!« . . .

Po parketu se pari vrte
in električne tulpe žare . . .
In roko spet stiska ji roka,
Zamašek šampanjski pa poka . . .

»Pijva, lepa Črnogorka!
Oh, kako sem radoveden! . . .
Snemi, snemi vsaj za hipec
žametasto tisto krinko,
tisto črno si z obličja,
da te vidim in poljubim
samo enkrat, samo enkrat
na oči in pa na usta!
Oh, saj slutim, da si krasna!« . . .

»»Ti galantnež zlobni, mali!
No, pa bodi, no pa bodi!
Volja tvoja zdaj se zgodi!
— — — — —
No, poznaš li — ženko svojo,
lepo masko, Črnogorko?« . . .

In električne tulpe gore,
po parketu se pari vrte . . .

A. Aškerc.

José Rizal.

O sveto solnce, luč božanska!
Poslednjikrat te gledam zdaj...
Poslednjikrat z očmi in z dušoj
naj pijem, vživam tvoj sijaj!

O luč, o solnce, vir življenja,
o ti mogočna, svetla moč!
Težko poslavljjam se od tebe,
težko v brezdanjo padam noč...

Vso to svetlobo, vse te žarke
in ves ta jasni dnevni soj —
o, da bi mogel to popiti
ter vzeti v temni grob s seboj! . . .

Oj ocean moj neizmerni,
ti sinji, večni ocean!
Poslednjikrat ta hip te gledam . . .
Ločitve je napočil dan!

Ti bil si moj tovariš zvesti,
bil moj idol si, ideal;
ti križem si sveta me vodil
do tujih, dalnjih tja obal.

Opeval sem krasoto tvojo
in veličastvo tvoje jaz ...
Prijatelj izza dni mladostnih,
zdravstvuj, zdravstvuj na večni čas!

Ko v črni spaval bom gomili,
opevaj ti me, ti mi poj!
Ti šumi, luči okrog mene,
poj večni rekviem mi svoj! ...

In ti, o domovina moja,
ti zemlja krasna, ti moj raj,
ti, ki si me rodila ... z Bogom!
V naročje sprejmi me nazaj!

Bil nisem zadnji sin tvoj, mati!
Boril sem se za tvojo last,
boril se za svobodo tvojo;
boril sem se za tvojo čast ...

Boril sem se, ker sem te ljubil.
Ljubezen ta je moja smrt ...
Glej, puške zijejo že vame ...
Tik mene grob je že odprt ...

Hej, streljajtel! Saj to vi znate,
to znate vi od njega dni ...
O, kaj poslali že mučencev
vi v raj iz naših ste ljudi!

Priplavali ste k nam črez morje
v imenu vere in Boga ...
A vaša vera — nam je jarem ...
Bog vam — malik je iz zlata ...

In vi rojaki dragi moji,
nikar ne objokujte mel!
Junaku ne pristoja solza;
le z delom vi maščujte mel!

Svoboda ne prisije sama ...
Bog sam nas ne osvobodi.
Le z umom jasnim, z rokoj hrabroj
junak prostost si pribori ...

Oh, idi v stran, nevesta moja,
še predno smrtni poči strel!
Ne plakaj, ljubica! ... Otidi!
Da mir bo imel moj pepel ...

Kaj čakate, krvniki bedni?
Pogumno držite roke!
Pomerite mi dobro v prsi! ...
Izprožite ... tu sem ... v' sreč!

A. Aškerc.

Opomnja. Dr. José Rizal je bil rojen na Filipinih. Bil je zdravnik in znamenit pesnik. Obdolžen, da se je udeležil vstaje proti Špancem, je bil lani ustreljen v Manili. Časniki so s sočutjem pisali o njegovi mučeniški smrti ...

